

додѣ за часъ стигна до срѣдѣ-тѣ, Тукъ ся задържа. Защо-то го докопа една силна рѣка, коя-то не щеше да го пусти другому.

Додѣто народъ-тѣ ся занимаваше съ прѣпорѣца, пожаръ-тѣ ся разшири значително. Палата-та цѣла бѣ потънала въ пламякъ и рушеше ся. Балвани-ти спадаха отъ стѣны-ты, трошаха ся о скалы-ты и фърляющиць искры, гасяхъ ся и относяхъ ся отъ рѣкѣ-тѣ.

Народъ-тѣ погледна горѣ. На доксата още можаха да ся видять двѣ лица, старецъ и дѣвойка—Радомиръ и Марія. Не стояха вече прави, нѣ бѣхъ клѣкнѣли да ся молятъ Богу. Изъ народа зе да ся разноси тѣжно, жално пѣшкане, и послѣ проби изъ гърды-ты като отчаянъ гласъ. Всякъ бѣ опрѣлъ очи възъ тоя почтенъ и любезенъ старецъ и дѣвойкѣ, коя-то бѣше най-прѣкрасна и най-миризливый цвѣтъ въ цѣлѣ Българіѣ. Видѣхъ, какъ старецъ-тѣ простира рѣцѣ и прави надъ народа кръсть, като да го благославя послѣ-день пѣть, какъ дѣвица-та простира рѣцѣ и показва на гърцкы-ты укрѣпленія.

— Гърци-ти сѣ фърлили огъня! зачу ся изъ народа.

Въ тоя часъ ся сгрѣмолѣ докساتъ-тѣ. Жижници-ты прѣснѣхъ. Остатѣци-ти отъ палатѣ-тѣ ся залюляхъ. Отдолѣ избухна пламякъ, и като единъ стълпъ, като силно бученіе пламна. Радомиръ и Марія ся изгубиха.

Тукъ всичкий народъ, катъ че ли имаше едни гърды, а тѣя гърды само еднѣ струнѣ, а тѣя струнѣ катъ че ли напрасно пукна, тѣй ека и загърмѣ гласъ:

— На Гърцы-ты! На Гърцы-ты!

И тысящекратно повторенъ слѣя ся въ единъ ликъ, въ еднѣ страсть, въ еднѣ голѣмѣ жаждѣ за отмыщеніе.

Народъ-тѣ ся спусти на укрѣпленія-та.